

Matyaczko Olga

„60 + 20”

Beszélgetés Matyaczko Olgával

Tikász Mariann: *Olga, a közelmúltban két évfordulót is ünnepelhettél. A 60. születésnapodat és intézeti életednek 20. évfordulóját. Ünnepeltél-e?*

Matyaczko Olga: Nem nagyon, mert nem vettem észre ezeket a napokat. Elég sűrű munkával teltek itt, az intézetben a napok. Mondhatni elszállt felettem, titkoltam is a kollegák előtt a koromat, nem szoktuk ezt megünnepelni, inkább a névnapok kerülnek előtérbe.

T. M.: *Az életrajzi adatokat nézegetve, nagyon kíváncsi lettem, hogy ki is ez a Matyaczko Olga? Nem egy szokványos történet, hogy valaki a közgazdasági technikum elvégzése után történelem-népművelés szakra iratkozik, azt elvégezvén vallástörténetet, valláskritikát, filozófiát tanul. Meglepett. Mi volt ez? Kényszer, diplomahalmozás, útkeresés?*

M. O.: Közgazdasági technikumba azért jártam, mert a családom felismerte, hogy „nagy jövő van” benne. Ebben nekik igazuk is volt, mert a '60-as években igen nagy jövője volt ennek, az osztály-

társaim közül sokan diplomata szakra kerültek a közgazdasági egyetemre.

En is derekasan küzdöttem ezekkel a tárgyakal, nagyon jó eredménnyel érettségiztem, egy darab négyesem volt az akkor kötelező 9 tantárgyból. Némelyiket nagyon meg is szerettem. Ehhez még annyit, hogy később nagy hasznát vettem, mert bárhol voltam, ahol költségvetést kellett készíteni, vagy a magánéletben kellett tervezni, soha nem futottam ki a pénzből. Átláttam mindent, előre terveztem. Szakmailag nagyon jót tett a könyvelés, a tartozik-követel világa, mert ez később bármilyen kulturális szakterületen igen jól használhatóan bizonyult.

Azonban később egyre népszerűbb lett Debrecenben a „durkológia”, a népművelés szak és minden olyan emberkét, aki vonzódott a kultúrához, ez nagyon vonzotta.

Mivel énekes is voltam a Kodály kórusban, ezenkívül irodalmi színpados is, Debreceni Tibor József Attila Irodalmi Színpadában, úgy éreztem, hogy az érdeklődésemnek ez jobban meg fog felelni.

A történelemről meg annyit, hogy már egész kis gyerekkoromban – mikor még olvasni sem tudtam – már érdekelt, igaz akkor még csupán a képes lexikonok szintjén.

Abban az időben két szakot kellett választani, így jött össze a történelem és népművelés szak.

T. M.: *Ezt értem, de mi a helyzet az akkoriban csak foxi-maxinak „becézett” Marxista Leninista Egyetemmel? Azt sem érezted kényszernek?*

M. O.: Nem, nem éreztem kényszernek. Abban az időben minden valamire való kulturális munkatárs, annak ellenére, hogy volt egyetemi vagy főiskolai diplomája, általában elvégzett még a marxistán egy szakosítót. Ezekon a szakosítókon kiváló oktatók voltak, az esztétika szakon is, de én nem ezt választottam, hanem a vallástörténet - vallásfilozófiát. Ezen a szakon olyan óriási oktatók voltak, mint Hahn István, Gecse Gusztáv, vagy Hermann István, a filozófus. Nagyon jó tanáraink voltak, olyanok, akik máshol nem oktathattak.

Nagyon sokat tanultam és nagyon büszke is vagyok erre a kurzusra, erre a két éves szakra. Később valamiféle „túlteljesítésből” elvégeztem a szakosító kiegészítőket is, a végén kaptam egy teljes foxi-maxi diplomát. Ami egyébként fölösleges volt, mert már volt egyetemi diplomám, de valahogy úgy éreztem, hogy akkor már befejezem.

A másik a filozófia szak az ELTÉ-n, oda meg azért mentem, mert Debrecenben, nem volt filozófia szak. A történelemhez és egyáltalán a gon-

dolkodáshoz, nálam nagyon hozzátartozott a filozófia. Az emberiség kultúrájának egy nagyon fontos része, az emberiség filozófiája, különböző korok elképzelései a világról, az emberről úgy általában. Nagyon vonzott, és a mai napig nagyon szeretem.

T. M.: *Említetted, hogy énekeltél, és színjászottál; hogy kerültél kapcsolatba az amatőr művészettel? Ki volt, aki ebben az irányban elindított, vagy ez úgy benne volt a levegőben?*

M. O.: Az éneklés az benne volt, mert régen, főleg Debrecenben nagyon nagy volt a zenei élet. Náunk az teljesen természetes volt, hogy egy 10 éves kislánynak hangversenybérlete legyen. Tíz éves koromtól az Aranybikában tartott ünnepi hangversenyekre, ahol különböző nagyszerű előadók léptek fel, nekem minden évben bérletem volt.

Azt már nem tudom, hogy később hogyan kerültem be különböző kórusokba, de hát ez így elindult a maga módján. Énekeltem mást is, népdalt. Annak idején, '68-ban országos énekversenyt is nyertem a pécsváradi Leányvásáron. Tehát nekem az éneklés olyan, mint a levegővétel, ez teljesen normális dolog.

Az irodalmi színpadról meg úgy szereztem tudomást, hogy a barátaim szoltak, hogy van egy nagyszerű tanár, Debreceni Tibor, és jelentkeztem.

Később még két együttesben játszottam, a Rapszodiában, amit Fényes Márta vezetett, ő is kiváló rendező volt, no meg az Egyetemi Színpadon, a Kossuth Lajos Tudományegyetem színpadán, ahonnan Rencz Antal, meg Gali László indult, akik már rendeztek is ott.

Mindig szerettem aktívan részt venni a kulturális életben, és ennek nagyon jól megfelelt a debreceni egyetem légköre is, és nagyon jól megfelelt a népművelés szak is.

T. M.: *Debrecen már/még a '60-as években is kulturális központ volt?*

M. O.: A többi város kulturális életét nem ismerem, de Budapest mellett Debrecen és Szeged nagyon erős volt a '60-as években, ebben biztos vagyok.

T. M.: *Színjátszás és éneklés, adta volna magát, hogy ebbe az irányba mozogj tovább, de te mégis elmozdultál a tánc irányába. Honnan volt a vonzalom? Vagy az ének és a tánc mindig is összetartozott?*

M. O.: A tánc az mindig megvolt. Jártam is táncolni egy jazz-balett stúdióba, ez tény, és inkább onnan vitt el az éneklés és az irodalmi színpad. Énekeltem fel is léptem egy néptánc együttesben, így az ének és a tánc összefonódott.

Tény, hogy nem nagyon volt szabadidőm. Abban a nagyon kevés szabadidőmben pedig tanul-

ni is kellett. Még pedig rendszeren, az '50-es, '60-as évek iskoláiban naponta kellett tanulni, mára nem volt időm, csak a kultúrára és az iskolára, de ezek nagyon rendszeren mentek. A szüleim, nagyszüleim (mert sokáig a nagyszüleim neveltek) hagytak ilyen irányban mozogni, tehát azt lehet mondani, hogy volt egy viszonylagos szabadságom.

T. M.: *A tánc mikor lett meghatározó az életedben?*

M. O.: Amikor elvégeztem a népművelő szakot és felkerültem Budapestre, különböző helyeken dolgoztam, mindenütt elég széles volt a kulturális paletta. Dolgoztam kerületi közművelődési csoportvezetőként, vagy főelőadóként különböző házakban. Volt, amelyikben, mint igazgató. Mindenhol nagyon erős volt a tánc, ezt már abban az időszakban is nagyon szerettem.

A leginkább azonban akkor kerültem közel a tánchoz, amikor a Kassák klubban dolgoztam, ahol a táncmozgalom indult. Sebő Ferenc, Halmos Béla, akikkel ugye most is van szerencsém egy háznál dolgozni, ők csinálták a Sebő-klubot. Néhány évig én voltam a Kassák klubnak a vezetője, és abban az időben ott nagyon nagy táncélet volt. Akkor az igen jelentős dolog volt egész Budapesten.

T. M.: *Mondhatjuk akár, hogy már a táncmozgalom bölcsőjénél is ott voltál?*

M. O.: Igen, bizony ott voltam. És emiatt is kerültem később ide, pontosan e miatt kerültem az intézet akkor még különálló tánc osztályára.

T. M.: *Teljesen önálló osztályként működött?*

M. O.: Hogyne, az összes művészeti ágak külön osztálya volt. Volt külön dráma osztály, volt külön osztálya a képzőművészetnek, sok kollegával. Járták az országot, nagyon sokat dolgoztak. Külön volt a tánc és zene osztály, ahol külön foglalkoztak a népzenevel, a kórus mozgalommal. Tulajdonképpen a tánc osztályon ismerkedtem meg a társastáncal. Amikor egy nagyon nagynevű, Guller János nevű táncoktató innen nyugdíjba ment, akkor én örököltem meg a társastáncot.

T. M.: *Egészen addig nem volt kapcsolatod a társastáncal?*

M. O.: Nem, addig komolyabb kapcsolatom a társastáncal nem volt, csak a néptáncal.

T. M.: *Nem is táncolod ezeket?*

M. O.: Dehogynem, tánciskolai szinten néhány táncot azért természetesen el tudok táncolni, mert fiatal korunkban ezeket mi ismertük, de táncot én soha nem oktatok, a saját táncanfolyamon sem. Tanítok tánc történetet vagy kapcsolódó táncpedagógiát, de úgy szoktam mondani, hogy a táncot, azt a mesterek tanítsák!

T. M.: ...és tanítják, a társastánc képzés változatlanul él és virágzik.

M. O.: Váltásokon ment keresztül az utóbbi években, mert volt néhány szerencsés év, amikor adhattunk táncpedagógus papírt. Ez ugyan nem számított diplomának, de egy rendelet értelmében igen komolyan vették. Amikor ezt visszavonták, már csak csoportvezető tanfolyamot indíthattunk, aminek az a lényege, hogy amatőr versenyzők szakszerű oktatását biztosítja a csoportvezető. Az ugyanis teljesen mindegy, hogy milyen kis helyen vagy, egy kicsi községben, vagy nagyvárosban, és az is teljesen mindegy, hogy a kocsmárosné vagy éppen egy pedagógus tanítja, de egy biztos, hogy az angol keringőt a világ valamennyi táján ugyanúgy, szakszerűen kell oktatni.

Ismétlem teljesen mindegy, hogy hol vagyunk, tehát egy nagyvárosban, egy óriási operabálon, vagy egy helyi kis művelődési közösségben, ezt meg kell tanítani a csoportvezetőknek, mert ez szakszerűség nélkül nem megy.

T. M.: *Hogy látod, az utóbbi idők táncos tévéműsorai (Megatánc, Szombat esti láz) változtattak-e a táncsal kapcsolatos közvélekedésen, nőtt-e az érdeklődés?*

M. O.: Úgy látom, hogy ennek is, mint mindennek két oldala van, tehát van egy pozitív hatása, a tánc benne van a közvéleményben, és nagyon sok ember, aki eddig azt hitte, hogy ez egy vicces, komolytalan dolog, az rájött arra, hogy bizony e mögött óriási munka van. Ezt megtanulhatták ezekből a sorozatokból. Munka, fantázia, szívsósság, stb. kell hozzá, tehát ez minden módon pozitív.

Ami negatívabb, hogy csúcsra törne minden kis amatőr versenyző, aki azt gondolja, hogy nagyobb munka és befektetés nélkül meg lehet csinálni. Tehát a sztárságra törekednek. Szerintem ez negatív hozadéka a dolognak. De ugyanígy van ez a mozi, vagy bármilyen másnak a műfajában is. Örülök ezeknek a műsoroknak, főleg a Megatáncnak, mert sok műfaját mutatta be a táncnak.

Nálunk sem a társastánc az egyetlen, vannak még történelmi táncok, foglalkozunk balettel, és ami nagyon érdekes, kortárs balettel, modern táncsal, ilyen tanfolyamaink is vannak. Tehát ez egy szélesebb táncpaletta, ami felé az elmúlt évek alatt egy kicsit nyitottam.

T. M.: *Az intézet hajdan volt számtalan jó hírű tanfolyama közül egyedül a táncképzés az, ami ma is működik. Hogyan sikerült megtartanod?*

M. O.: Igen, mondhatni, hogy szakadatlanul és töretlenül van, és még ki is bővítettük más műfajokkal, amik azelőtt nem voltak.

Az a helyzet, hogy szerintem ez némi dacosság is köszönhető, mert volt néhány év, amikor ez szinte – hogy mondjam – fekete pont volt. Amikor úgy gondolták, hogy ez az 50-es, 60-as években rögzült, régi típusú tevékenység, hogy erre már nincsen szükség. De hát közben fordult az élet egy nagyot, kiderült, hogy az élethosszig tartó tanulásba sok mindennek a tanulása belefér. Akár még nyújthat valamiféle külön keresetet, életpályát, arról nem is beszélve, hogy a fő cél változatlan: a civil társadalomról beszélünk, régen úgy hívtuk, hogy amatőr művészek, most meg, hogy civil társadalom. Mitől civil a társadalom? Többek között attól, hogy a civil hegedül, a civil táncol, tehát nem hivatásosokat néz pusztán, hanem önmaga is kedveli a művészetet és egy bizonyos fokig bekapcsolódik. Tehát ez egy életminőség javító tényező, aminek minél jobban előtérbe kellene kerülni. Egy nagyon szétszakadt társadalomban, ahol elég nagy az elidegenedés, ahol elég jól manipulálja a média az embereket, az ebből való kiszabadulás esélyét adja az alkotó tevékenység.

T. M.: *Hogyan jelenik ez meg a mindennapi életben?*

M. O.: A városban sok salsa klub működik. Ennek az oka, hogy az emberek egész nap rohanganak, frusztráltak, ha a másik ember hozzájuk szól, megrettennek, vagy a legkisebb kommunikációra már agresszióval válaszolnak. Kell ezeknek az embereknek egy kioldás, egy barátságos csoport. A salsa nem egy egyszerű társastánc. A salsa tulajdonképpen egy olyan közösségi összejövetel, ahol a táncosok újabb táncolókhoz lépnek, akik velük táncolnak, aztán megint újabbakhoz. Aztán négyes figurák vannak, amit négyen táncolnak. Különböző csoportos megnyilvánulások, amit levezényel a hozzáértő, aki a salsa klubot vezet. Így az emberek egy társas, táncos kommunikációra vannak kárhóztatva, ahol mindenkinek kommunikálni kell egymással. Ezt élvezik, mert végre egy csoport, egy kis kioldódás, végre egy olyan emberi kapcsolat, amit nem kell kontrollálni, hanem csak annyi, hogy jól érezzük magunkat. Ez a hangulat vonzza borzasztóan az embereket: hogy ezzel is tudok egy kis kapcsolatot létesíteni, avval is pár szót váltani. Ugyanaz, ami a városi táncházakba vonzotta a fiatalokat. Nem csak a táncolást akarják, hanem egy közösséget. Ez most ugyanaz. Csak ez most a latin zene. A latin zene nagyon vidám, ez külön segítség a jó hangulathoz.

T. M.: *Ezek lennének a hajdani táncházak mai megfelelői?*

M. O.: Azért szerencsére virágoznak most is a klasszikus magyar táncházak is. Mellestük megférnek ezek a salsa klubok, ha úgy tetszik most „salsatáncházak”.

Vannak még más érdekességek is, amik speciálisan női dolgok, például ilyen a hastánc, amit a nők együtt csinálnak, amelyben megmozdulnak a női belső szervek is. Öntudatot ad, mindenki szépnak érezheti magát, ez egy nagyon réteg műfaj. Nem a magamutogatás a célja, elsősorban ezeknek a nőknek a közössége a lényeg, akik valamiféle csodát akarnak csinálni.

T. M.: *Korábban az említett táncok: latin táncok, hastánc egyike sem különösebben népszerű Magyarországon, sokkal kedveltebb volt a keringő, vagy a palotás. Mi okozta a változást?*

M. O.: A keringő és a palotás kifejezetten ünnepi tánc, ahol az emberek nagyon szépen felöltöznek, éreztetik a társadalmi rangot is. Egy bálon, a mai időkben is, a résztvevők megerősítik a hierarchiában való helyüket, vagy éppen be akarna kerülni oda.

Az említett latin táncok, vagy akár a hastánc pedig pontosan a hierarchiától való menekülés és távolságtartás eszközei.

Egy széki táncház hallhatatlanul demokratikus. Ott teljesen mindegy, hogy ki milyen rangban, beosztásban van, együtt táncolunk, mulatunk, és jól érezzük magunkat. Ugyanez van a salsánál is, egyszerre ott lehet egy mérnök és egy középiskolai tanuló, teljesen mindegy, és ez így még üdvösebb az emberi természetre.

T. M.: *A tanfolyamokon melyik réteg, korosztály van jelen?*

M. O.: A tanfolyamaimra általában a huszonévesek jelentkeznek, akik előtte már amatőr versenyzők voltak. Ők adják a felét a tanfolyami hallgatónak. Mindenki táncközeli volt. A tanfolyamot sem lehet úgy elvégezni, hogy valakinek ne legyen ritmusérzéke, mozgásmemóriája, hiszen többfajta tánc tanítását tanulják meg, és ez anélkül egyszerűen elsajátíthatatlan, hogy ne legyen meg ez a táncos szakmai előélet. Jobbára az amatőr tánc-életből jönnek.

T. M.: *Főleg fiatalok?*

M. O.: Igen, 18 évestől, tulajdonképpen 18 év az alsó korhatár, de szoktak jönni éppen érettségizők is, akik már táncoltak. De huszonévesek, egy-egy harminc közeli, aki hajdan táncolt.

T. M.: *1985 óta középiskolában is tanítasz. Onnan is érkeznek tanítványok?*

M. O.: Nem, nem, a középiskola ez egy egészen más világ. Ott talán azért tanítok, mert itt az intézetben a derékhadat, hogy finoman mondjam, olyan középkorú kollégák alkotják, mint én magam. Az a helyzet, hogy muszáj ebből néha egy

kicsit kiszabadulni. Az iskola és az intézeti munka nagyon jól megtermékenyíti egymást. Ott hallottam például először a 60 órás, akkreditált, pedagógus továbbképzésekről. Ennek alapján dolgoztam ki azt a nagyon hosszú, egy évtizedig működő 60 órás tanfolyamot, amivel a pedagógusok sok gyereket tudtak megmozdítani. Tehát valahogy érezni kell azt az igényt is, ami az iskolák felől jön.

Egy másik területen is nagyon segítenek az iskolai tapasztalatok. Az amatőr művészetek egy része átvonult a művészeti iskolákba. Most már művészeti iskolákban vannak a hajdani művelődési házakban, közművelődési hálózatban lévő táncosok, oktatók. Ha nem ismerné az ember az iskola törvényeit, akkor nem lehetett volna ebbe az intézetnek visszakapcsolódni. Már pedig igen szerencsésen vissza lehetett kapcsolódni, nagyon örülök, hogy minden országos versenyre hívnak, sok verseny szakmai előkészítésébe bevonnak, minősítő versenyekbe, vagy most ez évben a társastánc országos tanulmányi verseny szabályainak az elkészítésébe. Szerintem az iskola meg a közművelődési terület között nem szabadna szakadékot képezni, sokkal inkább összetartoznak. Valamivel nagyobb átjárhatóság jobb lenne. Más az, amikor az ember érzi, hogy milyen egy középiskola, hogy milyen a légköre, hogy ott esetleg az amatőr csoportok meddig tudnak mozogni, milyen mozgásterük van.

Egyébként nagyon szeretek tanítani, történelmet tanítottam, majd filozófiát, mert közben elvégeztem azt is. Most már csak tánc-dráma modul van, amit negyedik osztályosoknak minden osztályban megcsinálunk a gimnáziumban, azért, hogy mikor végez, érezze, hogy humán gimnáziumba járt, ahol rámutattak néhány olyan területre is, amit az iskolai tananyag nem írt elő.

T. M.: *Mitől vagy te kicsit más, mint a többi tanár? Miért tanítasz másképpen – mert, gondolom, másképpen tanítasz, mint a többiek?*

M. O.: Biztos, hogy másképpen tanítok. Ennek is vannak előnyei, hátrányai. Az előnye az, hogy sokáig voltam TIT előadó, és legkülönbözőbb helyekre kellett elmennem. Hol egy munkásszállóra, hol egy egyetemi klubba. Teszem azt, mind a két helyen a milétoszi filozófusokról kellett beszélni. Így az ember megtanult azoknak az embereknek a nyelvén beszélni, akikhez szólt. Mind a két helyen lehetett bonyolult dolgokról bonyolultan, vagy bonyolult dolgokról egyszerűen beszélni. Ez minden oktatáshoz nagyon jó előtanulmány. Biztos, hogy másképp oktatok egy kicsit, mert nem vagyok annyira didaktikus, van hozzá szókimondás, jól tudok

SZÍN

fordulatokat használni, jobban érzem a hallgatóságot a középiskolában is. Ez biztos, hogy előny.

A hátrány meg az, amitől más vagyok. Bennem van egy más típusú gondolkodás: bizonyos iskolai keretek ellen az ember lázadozik, amit értelmetlennek talál, vagy üres járatnak, ami pont az oktatástól, a gyerekektől veszi el az időt. De hát ebben már lassan a kollegák utolérnek, mert most már annyi ilyen van, hogy úgy mond már egy csapatot alkotunk.

T. M.: *Lázadókból van sok, vagy az értelmetlen feladatokból?*

M. O.: Sok-sok értelmetlen pótcselekvést kell megcsinálni. Ezek a számítógépes táblázatok nem az én világom, de mindent kitöltünk. Talán most már egyre jobban érzi mindenki, hogy inkább az emberekre kellene koncentrálni, és most már az iskolában is nagy változások lesznek. A tanuló ifjúság egy része már kezd inkább veszélyessé válni, más része nagyon fásult, harmadrésze, akik meg kiválóak – azoknak a tehetséggondozására nincsen elég idő. Szóval én úgy gondolom, ez egy átmeneti időszak, és később majd mindenki rájön, hogy az emberekre jobban kellene koncentrálni. Legalábbis én ebben reménykedem.

T. M.: *Hogyan lehetne ezt megtenni? Mi kellene ehhez?*

M. O.: Nem tudom. Ezekre nehéz válaszolni. A rendszerváltozáskor azt hittem, hogy felfogják, hogy tényleg a kiművelt emberfőkben van egy ország minősége, hogy tényleg azokkal lehet jó munkát végeztetni, azokkal lehet adót fizettetni, és így tovább.

Úgy gondoltam, hogy rájönnek arra, hogy ehhez egy középiskolában 18-20 embernek kellene lenni egy osztályban, hogy esetleg humánblokkokat képeznek, hogy esetleg reálblokkokat képeznek, ahol egyszerre próbálnak megközelíteni dolgokat. Egyszerre tanítani történelmet, filozófiát, kultúrát, stb. Mindez szinte az egyéni foglalkozás szintjén történne, mint egy vizsgafelkészítés.

Sajnos nem ez következett be, úgy gondolom, hogy ebben az oktatási rendszerben, ahol senkit nem lehet eltávolítani, akkor sem, ha zavarja a tanítást, az órát, vagy rossz példát mutat a többieknek, ebben, ezeken kellene változtatni. Kevesebb emberrel, minőségibb munkát kellene végezni.

Ez megint azt feltételezi természetesen, hogy több oktatóra lenne szükség, ezzel szemben egyre kevesebb oktatót akarnak, egyre több emberhez. Szerintem ez ballépés, de a gazdasági dolgok erősen beleszólnak a döntésekbe.

A másik, ami fontos az én meglátásomban, hogy nem kell mindenkinek gimnáziumot végez-

nie. Csak azoknak kellene gimnáziumot végezniük, akik tovább lépnek főiskolára, egyetemre. A többieknek pedig jó szakmákat kellene tanulniuk, nagyon jó emberektől, akik a szakmai fogásokat átadják, mert rájuk is igen nagy szükség lenne. Nem kellene nekik olyan dolgokat végig hallgatniuk, amelyek őket nem érdeklik. Mert, így ez egy kínlódás. Az ember végül csak középszintet próbál elérni, az alsókat megpróbálja felhúzni, sajnos a felsőket pedig lenyomni arra a szintre, ami nem tudom, hogy igazán alkotóképes értelmiséghöz vezet-e.

T. M.: *Szép, gazdag munkásság áll mögötted. Mi az, amire igazán büszke vagy, mi az, ami Matyeczko Olga nélkül nem jöhetett volna létre?*

M. O.: Az első, az a kis klub, ami nagyon sokáig működött a Benczúr utcában, a Postás Művelődési Központban, szinte önálló kis intézményként, a Pincklub. Annak a nagyon érdekes programját pár évig én állítottam össze. Jöttek oda dzsesszisták is, akik később fellegvárunknak kiállították ki ezt az intézményt. Úgy érzem, hogy abban elég erőteljesen benne voltam.

A Kassák klubban, bár nagyon szerettem az ot-tani munkát, az nem volt igazán az én szellemi termékem, még akkor sem, ha utólag nagyon büszke vagyok az ott eltöltött időkre. Egy másik, furcsán idetartozó dolog, hogy amikor a Budapest Galériában voltam kiállítási osztályvezető, akkor volt szerencsém Fajó Jánosnak segíteni a Józsefvárosi Galéria működtetésében, ami kicsit szintén több volt, mint egy átlagos munkaviszony. Úgy érzem, hogy az egy igazán szép munka volt.

Nehéz, mert olyan sok helyen nem dolgoztam az elmúlt évtizedek alatt, de az biztos, hogy itt az intézetben ennyi idő alatt, táncreferensi munkakörben sikerült sok újat behozni. Ennek nagyon-nagyon örülök, és annak is, hogy nagyon sok területen, akármerre megyek, mindenhol vannak tanítványaim. A tanfolyamot tematikájában is megváltoztattam, új dolgokat telepítettem.

T. M.: *Komoly szereped volt abban is, hogy 2000-ben, amikor a Tánc évét ünnepeltük, létrejöhett „A tánc a képzőművészetben” kiállítás.*

M. O.: Igen kiállítást is csináltunk, amit kellene most is. Nagyon szép kiállítás volt, képzőművészet és tánc viszonylata, tehát voltak szobrok, festmények, grafikák. Bizony ezt meg lehetne ismételni. Nagyon irigylem a fotósokat, akiknél az egyik fő téma a tánc, hiszen a mozdulatot, annak is a legkisebb részét akarják megörökíteni, ezt a különleges-

séget. Ezt még egyszer el lehetne játszani, mert a képzőművészek is szeretik a táncot.

T. M.: *Máris a terveknél vagyunk. Egy ilyen kiállítás az egyik, és hogyan tovább?*

M. O.: Részben megváltozott az intézmény, sokkal több az MMIKL-ben az olyan típusú munka, ami az összes dolgozótól nagy összefogást kíván. A nagyobb projekteknek létrehozására és megvalósítására gondolok. Ezek nem kevés energiát igényelnek.

Másrészt úgy érzem, hogy továbbképzésekre, oktatásra, tehát a szakmai munkára most is szükség van.

Egy teljesen új dolog, ami idáig nem volt, a virtuális munka, információt kérnek tőlünk: szakembereket nevét, címét, ha valamit meg akarnak valósítani, tanácsot kérnek. Az, hogy az ember a régi tanítványaival is napi szakmai kapcsolatban van, ez nagyon sokat jelent. Én nem is idegenkedtem ettől, annak ellenére, hogy nem vagyok már annyira fiatal. Az első naptól kezdve nagyon élveztem ezt. Azt, hogy nagyon gyorsan rövidre lehet zárni mindent, vannak ötletek, amik felmerülnek. Van weblapunk is (www.mmi-kl-modern.atv.hu), amit a modern tánc tanfolyamokhoz működtetünk, szakmai cikket teszünk fel, olyan videókat, amit fel tudnak használni a You Tube-ról, és még sok hasznos információt. A kapcsolattartás a szakemberekkel és a megyei munkatársakkal ily módon sokkal egyszerűbbé vált. Most például a Reneszánsz év alatt is láttuk, hogy mennyire jól fel lehetett használni az internetes kapcsolatot. Ez egy érdekes dolog, amit továbbra is fejleszteni kell.

T. M.: *Van e olyan, amit nem kérdeztem tőled, ám szívesen beszélnél róla?*

M. O.: Talán az iskolai részhez, hogy van az iskolában egy dráma szakkör is, ami tíz éve működik, és szintén a kulturális munkát segíti elő.

Mindenféle szakkörbe mennek már a gyerekek – a karatétól a számítógépes tanfolyamon keresztül, mindenbe –, de közben megszünnek a klasszikus iskolai közösségek.

Nagyon örülök, hogy a dráma szakkörrel valamit sikerül megmenteni, darabokat lehet előadni, a gyerekek megismerkednek a klasszikusokkal, ez egy nagyon fontos dolog. Borzasztóan sok energiát kíván és hát néha az ember nagyon el is keseredik, mert ma már egész egyszerűen megteszi azt egy gyerek, hogy azt mondja, hogy eljön, és mégsem jön el a próbára. Tehát egy kicsit keményebben mennek már a dolgok. De úgy érzem, hogy még

kellően tudok egyensúlyt tartani, és ezt a munkát nagyon szeretem.

T. M.: *Akkor marad a tanítás is?*

M. O.: Nem vagyok benne biztos, miután most már évről évre egyre csökkentettem ennek mennyiségét, ezt még nem döntöttem el. Lehet, hogy marad, lehet, hogy nem, nem tudom. Egy biztos, hogy a táncdráma óráknak nagy hasznuk van. Néha hívok egy-egy barát tánctanárt, aki csekély óradíj fejében felvállalja, hogy megtanítsa a gyerekeknek egy-egy táncot. Az egyik órán egy reneszánsz bevonulós táncot, a másik órán egy salsát, tehát van egy kis táncoktatás is. De a legfontosabb az, hogy a gyerekek megismerik a táncstílusokat, tudnak különbséget tenni a különböző táncműfajok között, tudják majd, hogy mi a különbség a musical és az operett között, a dráma, a tragédia, a groteszk és a klasszikus dráma között. Tehát az cél, hogy a kultúrában el tudjanak igazodni.

Egyébként a többség nem jár színházba, moziba, lassan csak szórakozóhelyekre, nem néznek olyan filmeket, amiket mi megnéztünk, szinte sehonnan nem kapnak már kulturális információt.

A tananyagot akarják megemészteni, bekerülni egy egyetemre vagy főiskolára, de azon kívül szinte semmit. A tánc-dráma modul elvégzésével azonban el tud igazodni a táncos műfajok és a színházi műfajok között.

T. M.: *Gyakorlatilag újra ott vagyunk, hogy a népművelésre, a népművelőkre igen nagy szükség van.*

M. O.: Igen, pontosan. Nálam ez eléggé elszakíthatatlan egységben van: az oktatás és a népművelés.

T. M.: *Akkor ehhez a munkához kívánok Neked sok sikert, örömet és jó egészséget. Köszönöm a beszélgetést.*